

Sygn. akt V CSK 146/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Powiatu K. - Zarządu Dróg Powiatowych w K.
przeciwko Województwu (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwane Województwo (...) złożyło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 grudnia 2016 r., którym oddalono apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 kwietnia 2016 r., zasądzającego na rzecz powoda Powiatu K. kwotę 143.498 zł z ustawowymi odsetkami.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada,

czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do motywacji podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nich tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 – nie publ.). Wymaganie to wynika stąd, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Skarga oparta jest na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania przyczyny oznaczonej jako oczywista zasadność skargi kasacyjnej konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Musi wystąpić jednoznaczna, kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Nie wystarczy oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz jego następstwo polegające na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarga podnosi, że sąd w procesie orzekania pominął normy art. 471 k.c., art. 6 k.c. w zw. z art. 442 § 1 zd. 2 k.c., a przy zastosowaniu art. 211 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2007 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, oraz naruszeniu w sposób oczywisty przepisów postępowania cywilnego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Uzasadnienie jej jednak w oczywisty sposób nie odpowiada wymaganiom ustawowym. Po pierwsze całkowicie pomija motywację twierdzenia o naruszeniu przepisów postępowania, stąd w tym zakresie nie poddaje się ocenie w postępowaniu przedsądowym. Po drugie nie odpowiada prawdzie zarzut pominięcia przepisów dotyczących odpowiedzialności kontraktowej. Przeciwnie, znacząca część obszernego uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji wyjaśnia, dlaczego nie podzielił on apelacyjnego zarzutu naruszenia art. 471 k.c. i przyjął, że dla rozliczenia dotacji wprowadzić właściwa była droga postępowania administracyjnego, ale wobec nie wszczęcia go rozstrzygnięcie co do zwrotu potrąconych środków mogło nastąpić w postępowaniu cywilnym. Sąd ten dokonał wykładni przepisów wprowadzających ustawę o finansach publicznych i ustaw o finansach publicznych, obszernie, jednoznacznie i przekonująco wskazał przyczyny uznania apelacji za bezzasadną. Niezrozumiałe jest zatem twierdzenie skargi o „braku wyjaśnienia w wydanym orzeczeniu dlaczego zapadło orzeczenie tej treści jaki był tok rozumowania sądu oraz jakie przyczyny legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku”. Stanowi ona w tej części nawet nie polemikę, tylko zaprzeczenie stanowisku sądu i przedstawienie własnego stanowiska w sprawie, co nie może być uznane za wystarczające. Podsumowując nie sposób uznać, że wykazana została oczywista zasadność skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.